

Første gang til ICN kongres og første gang med en poster

Af Reila Frost, Uddannelses og udviklingssygeplejerske, Assens kommune, Formand for FSUS, refro@assens.dk

Som medlem af FSUS' bestyrelsen var jeg så privilegeret at kunne deltage på ICN kongressen i Montreal. Vi var ca. 140 sygeplejersker fra Danmark, og det var en oplevelse at være med i den røde flok af T-shirts med "Proud to be a nurse". Men det var også vildt at være mellem de 6200 sygeplejersker fra 145 lande. Alle havde markeret deres land med ens bluser, tørklæder og endda hele dragter. Det var lige dér, fornemmelsen af OL for sygeplejersker kom.

Jeg var rigtig glad for at kunne følges i en gruppe og ikke mindst med min kollega i bestyrelsen, som har været afsted mange gange før. Alt information, kontakt og program samt meget mere lå i en app, som vi også skulle lære at finde rundt i. Det var en god hjælp at få vejledning til, hvordan man manøvrerer rundt i de mange oplæg, der er på én gang. At det var vigtigt at vide, hvor og hvornår de "store navne" var på scenen. Jeg lærte, at det også var vigtigt at holde fokus på netværksdannelse og erfaringsudveksling. At være med til den fælles nordiske reception, og mærke fællesskabet med de andre nordiske lande. Her skal jeg love for at snakken gik, og netværkene blev dannet. LinkedIn og Facebook blev flittigt brugt.

Kongresstedet var kæmpestort, og det gjaldt om at være i god tid for at få en plads til de forskellige oplæg. Mit hoved var godt brugt efter hver konferencedag; alle de indtryk og alle de mennesker man færdes imellem, og ikke mindst at holde koncentrationen på at lytte og oversætte, og så finde ordene selv – der var det godt med en "stilletime" på hotelværelset om eftermiddagen, hvor arbejdsmailen optog os.

Mødet med de store personligheder gjorde et stort indtryk på mig. Sygeplejersker, som har kæmpet og stadig gør, trods trange, og for mange, umulige vilkår, formår alligevel at få bygget et sygehus med egne midler. Alle disse stærke kvinder får uddannet sygeplejersker og jordemødre, og de får hjulpet tilskadekomne og sårede i væbnede konflikter, og det til trods for, at de selv kan miste livet. De er virkelig dedikerede, og deres udstråling kom helt ud i den kæmpe sal, vi sad i. Kongressen blev afsluttet med stil, og som en overraskelse med at Canadas præmier minister, Trudeau, dukkede op og holdt en tale, hvor han takkede for sygeplejerskernes store og vigtige indsats i verdenen.

Oplevelsen omkring poster præsentationen:

I mit arbejde som uddannelses- og udviklingssygeplejerske er jeg med i projektet "*Styrket compassion gennem situationel vejledning*", og ud af dette arbejde har vi også produceret flere posters. Derfor stod jeg også sammen med en anden projektdeltager og skulle være på med en poster for første gang.

Forarbejdet for at få posteren godkendt startede allerede i januar. Efter alt forarbejdet med oversættelser af vores arbejdsredskaber til vejledning som vi havde bragt med, stod vi der i den kæmpe hal, der rummede stande med poster, politiske cafeer og korte oplæg og skulle finde vores plads. I mit hoved summede det med alle de engelske oversættelser fra den kommunale kontekst, jeg er fra; kliniske vejledere, diverse fagspecifikke formuleringer og så videre. Vores poster var sendt digitalt, og man havde til konferencen valgt, at der var en stor skærm med en tilkoblet computer, hvor rigtig mange poster var lagt på. Vi måtte derfor stille op i kø ved vores station, og da vi kom frem til vores tur, fik vi taget et billede af os foran posteren. Så

var det den næste. Der var indlagt to pauser i løbet af konferencedagene, hvor vi kunne stå ved vores poster, hvis vi da fik tilkæmpet os pladsen. Det var skuffende efter alle de forberedelser.

Vi greb et cafébord, og fik alle vores arbejdsredskaber linet op og håbede at fange andres opmærksomhed. Det havde lidt effekt. I de sidste to dage tog køen til computerne af, og vi greb de muligheder, der var for at lokke folk til.

Jeg er i dag rigtig glad for, at vi havde arbejdsredskaberne med, da de tiltrak sig opmærksomhed, og fik dialogen i gang. Det var ikke så meget den tekst, der stod på posteren på skærmen, men nysgerrigheden på arbejdsredskaberne, Flip-Flap, refleksionskort og Stjernemodellen der optog dialogen, og som konferencedeltagerne tog med sig. Redskaberne bragte også dialog ved forskernes egen poster. Jeg var bekymret for om mit engelsk var godt nok til en kort præsentation af vores poster, men det skulle jeg ikke have været. For rigtig mange var engelsk også deres andetsprog.

